

Nummer 10 | 15. Maj 1916 | 65. Aargang

Tale af Ældste Edward P. Kimball,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City ved Efteraarskonferencen den 6. Oktbr. 1915.

—

Da Præsident Joseph F. Smith kaldte paa mig og hviskede mig i Øret, tænkte jeg, at han ønskede, jeg skulde besørge et Ærinde for ham, men da han sagde: „Vil De benytte nogle Minutter til at bære Deres Vidnesbyrd for os om Evangeliet", saa standsede næsten mit Hjerteslag. Ikke desto mindre, Brødre og Søstre, er jeg glad for at have dette Privilegium.

Det er meget ubehageligt, at Mænd, som tilhører Kirken og ligesom jeg selv dyrker Musiken, Gang efter Gang maa rive Folk ud af den Vildfarelse, at vor Stilling som Musikere ikke kan forenes med vor Stilling som Sidste-Dages Hellige. Jeg søger efter bedste Evne at bringe dem paa andre Tanker. Jeg tror nemlig, at der i Jesu Kristi Evangelium ikke findes noget, der kan hindre en Mand eller Kvinde, som dyrker en ærlig Haandtering eller Virksomhed, i at gjøre Fremskridt. Jeg tror tvertimod, at Efterlevelsen af Evangeliets Principper vil bevirke, at vi saa meget desto bedre kan udføre vor Gjerning godt og skride fremad i Fuldkommenhed. Jeg beundrer den Læge eller den Kirurg, som tilhører Kirken, og som har Selvstændighed og Mod nok til at administrere Salvelses-Ordinancen til sin Patient, førend han udfører en Operation, idet han anerkjender Guds stærke Haand og ser sin egen begrændsede Magt; han overgiver sig selv som et ydmygt Redskab i Herrens Hænder i det Haab, at den, han administrerer til, maa blive helbredet. Jeg beundrer tillige en hvilken som helst Mand og Kvinde, som er i offentlig Virksomhed, og som har Mod til at staa frem og uden Omsvøb lade Folk vide, hvad han eller hun tror paa.

Jeg haaber, at I vil tilgive mig, at jeg fremdrager nogle personlige Erfaringer. Nogle af Eder veed maaske, andre maaske ikke, at jeg var i Europa, i Berlin, da Krigen brød ud. Jeg kunde ikke den Gang se nogen Grund til at rejse hjem. Vi havde faaet flere og flere Venner, og vi antog ikke, at vi skulde rejse hjem, før vi fik Underretning fra Missionens Præsident om, at Præsident Smith havde hjemkaldt Missionærerne i Tyskland. Da dette Budskab kom, var det tilstrækkeligt for os. Vi solgte vore Husholdningssager og rejste hjem med et bedrøvet Sind og sorgfyldte Hjerter, sammen med femten eller sexten Studenter, som studerede i Tyskland. Jeg bevidner for Eder, at der er ikke een af disse Studenter, der maatte vende tilbage til de Forenede Stater uden efter deres Mening at have afsluttet deres Studier i Tyskland, som ikke har været i Stand til at lære mere og komme videre i de østlige Stater, end hvis de var forblevne i de krigsførende Lande under de Forhold, som nu existerer der. Dette er for mig et Vidnesbyrd om, at Præsident Smith var inspireret af Gud, og at ingen Mand eller Kvinde nogensinde vil tabe noget ved at følge de Raad, der gives af dem, som indtager præsiderende Stillinger indenfor Præstedømmet og staar som Folkets øverste Ledere.

Jeg var nødt til en Gang at opgive mit Hjertes kjæreste Ønske. Jeg havde Lejlighed til at rejse til et Musik-Konservatorium i en af de østlige Stater; men min Broder blev samtidig kaldet til at udføre en Mission. Spørgsmaalet var nu, hvem af os der skulde blive hjemme. Jeg blev hjemme, og han rejste paa sin Mission. En anden Gang tænkte jeg, at nu var Tiden moden for mig til at rejse bort for at fortsætte mine Musikstudier, men da blev jeg selv kaldet paa en Mission. Jeg lagde mit Arbejde tilside og rejste paa Mission ligesom enhver anden Ældste. De, der kjendte mig som en Missionær, vidste ikke før flere Uger efter, at jeg var Musiker, og at jeg haabede senere at kunne anvende al min Tid i Musikens Tjeneste. Men jeg lagde mit Musikstudium tilside og søgte at udføre min Gjerning i Herrens Tjeneste efter bedste Evne, i Svaghed, men med Ydmyghed. Jeg bevidner for Eder, at jeg er af samme Mening i Dag, som jeg var den Gang, og hvis Kirkens Autoriteter skulde anmode mig om at lægge min Profession til Side, der næst efter Evangeliet og min Familie er det kjæreste for mig i Verden, føler jeg, at jeg vilde gjøre det og virke i hvilken som helst Stilling, man vilde sætte mig.

Jeg opfatter mit Arbejde her i Tabernaklet som assisterende Organist meget alvorligt. Der er Missionærer, hvis Gjerning væsentligst bestaar i at „prædike", medens der er andre, hvis Gjerning væsentligst er at „musicere". Jeg henregner mig til dem. Men jeg betragter min Gjerning saa alvorlig, at jeg henvender mig til Herren i Bøn om at hjælpe mig at udføre den paa den mest fuldkomne og virkningsfulde Maade. Kun for 10 Dage siden havde jeg et yderst vanskeligt Program at udføre, og jeg bøjede mine Knæ i Bøn, som jeg altid gjør, for at paakalde Herren om Hjælp, saa at de Folk, der skulde høre mig spille, gjennem de Indtryk, mit Spil bragte dem, kunde modtage i det mindste

en god Forstaaelse af vort Folks musikalske Evner; thi dette er efter min Mening det Maal, vi ved Udførelsen af de musikalske Numre skal søge at naa. Efter at jeg havde udført Program-Numrene, fortalte en af Dørvogterne i den østre Ende af Bygningen mig, at et Par af de besøgende var kommet hen til ham og havde sagt: „Vi veed ikke, hvem denne unge Mand er, men han er sikkert fyldt af Guds Aand.“ Dette var et Svar paa min Bøn.

Nu, Brødre og Søstre, haaber jeg, at Tiden er kommen, da enhver af Eder vil kunne forstaa, at en Mand eller Kvinde, der tilhører Kirken, kan praktisere en hvilken som helst lovlig Profession og endog gjøre større Fremskridt end de, som ikke er Sidste-Dages Hellige, og blive bedre Medlemmer netop ved at dyrke disse forskjellige Professioner og Livserhverv. Jeg tror paa Evangeliets Principper af mit ganske Hjerte. Jeg er stolt af min Herkomst fra Fædre og Mødre, som annammede Evangeliet i Kirkens første Dage. Præsident Seymour B. Young sagde i Morges, at det i Kirkens tidligere Dage blev udtalt af dens Fjender, at den „tredie og fjerde Generation“ vilde forlade Kirken. Jeg er af den tredie Generation paa min Faders Side og det fjerde Slægtled paa min Moders Side, og jeg ønsker at bevidne til Eder, at Troen paa Evangeliet ikke er døet ud, men er levende i min Sjæl. Der er ikke noget Offer, uden at jeg vil være villig til at bringe det, hvis det bliver forlangt af mig, og hvis jeg kan være i Besiddelse af den samme Ydmyghed og Tro, som jeg nu er, og jeg agter at vogte vel paa, at den Aand, som medfølger Jesu Kristi Evangelium og Vidnesbyrdet om Guddommeligheden af den Gjerning, som Joseph Smith paabegyndte, ikke skal dø i mine Børns Hjerter, hvis Herren vil give mig Styrke til at sætte dem det samme Exempel, som mine Forældre og Bedsteforældre satte mig.

Jeg tror, at det, der har den største Virkning i Verden i Dag, er vort bestemte Vidnesbyrd om Evangeliets Guddommelighed. Jeg tror ikke, at en eneste af Kirkens Tjenere er saa ringe eller saa ulærd, at han, hvis han vilde forberede sig selv og bære sit ligefremme Vidnesbyrd, ikke skulde kunne bidrage til at forøge Troen i en eller andens Hjerte. De fleste af os, som er fødte indenfor Kirken, har modtaget et indre Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed ved uafbrudt at have lyttet til Evangeliets Ord, indtil Herren har rørt ved vore Hjerter; og jeg tænker, at vi, uafhængig af nærmere Principanalyse, aldrig burde ophøre med at bære vort Vidnesbyrd om, at Evangeliet, vi har annammet, er Kristi Evangelium. Jeg er glad ved, at Autoriteterne har fundet det passende at beskikke mig til en Mission i Forbindelse med Oplysningsbureauet her paa Pladsen. Jeg har her denne Sommer afgivet mit Vidnesbyrd til Tusinder flere, end jeg gjorde i de tre Aar, jeg var fraværende fra Hjemmet paa Mission.

Jeg beder, at Herren vil velsigne Eder, og at han vil bevare Livet hos de ældre Brødre og Søstre, som har gjort det muligt for os at mødes under saa gunstige Omstændigheder. Jeg beder, at Gud vil bevare sin Tjener, Præsident Smiths Liv, og hans Raadgiveres og Med-

lemmerne af de tolv Apostles Kvorum, indtil de har fuldkommet det Arbejde, som Gud har bestemt for dem at udføre.

Jeg bærer atter mit Vidnesbyrd til Eder, Brødre og Søstre, paa min ringe og ufuldkomne Maade, at jeg veed, saa vidt det er muligt for det svage, dødelige Menneske at vide det, at vi forkynder det sande Kristi Evangelium. Jeg veed ikke i strengeste Forstand, at Syd-Afrika existerer. Jeg veed ikke, at der er et Land, der kaldes Syd-Amerika, undtagen gjennem deres Vidnesbyrd, som har været der, og som derfor veed det. Jeg veed ikke, at Gud lever, eftersom jeg ikke har hørt hans Stemme eller set hans Ansigt. Jeg veed ikke, at Joseph Smith saa de Syner, han gjorde, eftersom jeg ikke havde personlig Forbindelse med ham paa den Tid, det skete, men jeg har faaet en urokkelig Tro derpaa, en fast Tros-Overbevisning derom, ved deres Vidnesbyrd, som stode Joseph Smith nær, og jeg tror, at det er muligt for ethvert Medlem af Kirken ikke alene at modtage andres Vidnesbyrd for, at disse forskjellige evangeliske Principper og historiske Kjendsgjerninger er sande, men at Ønsket om at vide dette kan blive opfyldt, at vi med andre Ord kan komme til virkelig Kundskab derom. Der vil komme en Tid, da enhver af os vil være i Besiddelse af et brændende Vidnesbyrd om Sandheden i vort Hjerte; thi, som der staar skrevet i Pagtens Bog, dette er den eneste Maade, paa hvilken Menneskene kan kjende, at et Princip er Sandhed. Vi veed alle, at de timelige Ting, vi befatter os med under vor daglige Beskjæftigelse, falmer som Ubetydeligheder i Sammenligning med det aandelige Lys og de rige og herlige aandelige Gaver, vi modtager under Herrens Præstedømmes Administration. Hvad er Grunden? Simpelthen den, at vi som Hellige er i Harmoni med det evige Livs Principper, og at Tingene, som hører denne Verden til, forsvinder og bliver som intet.

Jeg haaber, at Herren vil give mig et langt Liv og tillade mig at hellige min hele Tid til hvilket som helst Arbejde, jeg maa blive kaldet til at udføre, for at forkynde og fremme Herrens Hensigter, og at jeg altid maa lade Evighedens alvorlige og højtidelige Stemninger hvile paa mit Sind og bo i min Sjæl, saa at jeg stedse kan modtage og skatte Herrens Ord; og jeg haaber, at jeg maa være rede til naar som helst og hvor som helst jeg er, og i et hvilket som helst Klima og under hvilke som helst Forhold, at bevidne Sandheden af Evangeliet, som jeg i Sandhed og Oprigtighed føler det i mit Hjerte i Dag. Gud velsigne Eder i Jesu Navn. Amen.

Tankesprog.

Lig „Lydighed er bedre end Offer“, saa er Offer bedre end selvisk Paaholdenhed.

— Den elsker højest, som er mest villig til at bringe Ofre.

Genealogisk Arbejde i Danmark.

Uddrag af Foredrag, holdt ved den internationale genealogiske Kongres i San Francisko den 31. Juli 1915 af Th. Hauch-Fausbøll, Direktør for „Dansk Genealogisk Institut" i Kjøbenhavn.
Oversat fra »Utah Genealogical Magazine« ved „Bikuben".

Den Tid vil ganske sikkert komme, da mange af vore udvandrede Landsmænds Efterkommere vil søge Oplysning om deres Forfædre i Danmark, og det er derfor med den største Glæde, at jeg har modtaget »California Genealogical Societys« ærefulde Indbydelse til at meddele lidt om, hvorledes genealogisk Arbejde udføres i dette Land.

Det kan her med det samme passende bemærkes, at Danmark er et af de Lande, hvor Kildeskrifterne er talrige og let tilgængelige for genealogiske Undersøgelser. Medens det endnu er Skik mange Steder i Udlandet — til stor Skade for det genealogiske Arbejde — at opbevare de genealogiske Optegnelser rundt omkring i forskjellige Kontorer, hvor de er udsatte for at blive beskadigede eller gaa tabt ved Ildsvaade, kan vi takke Hr. A. D. Jørgensen fra Sønderjylland for to Hovedsamlinger af genealogiske Data, hvorfra man kan skaffe sig Oplysninger om sine Forfædre: i Kirkebøgerne og i de danske Herregaardes Optegnelser. Disse er samlede i tre Rigsarkiver, et for Jylland, et for Fyen og et for Sjælland, indbefattende Lolland-Falster, hvor de forefindes til Offentlighedens fri Afbenyttelse.

For at kunne gjøre Brug af disse Arkiver i fuldeste Maal behøves ingen anden Forkundskab end nogen Øvelse i at læse Skrift, og det er paa dette Omraade, at vi indtager Førstepladsen i Sammenligning med andre Lande; thi selv hvor Optegnelserne i Kirkebøgerne (Herregaardsarkiver er ubetinget et nordisk Fænomen, da jeg ikke en eneste Gang har truffet noget lignende i Udlandet) er blevne samlede som f. Ex. i Skotland, Mecklenburg og andre Steder, bliver der forlangt et vist Vederlag for Brugen af dem.

Foruden disse to Hovedkilder, Kirkebøgerne, i hvilke vore Forfædres Daab, Vielser og Død findes optegnede, og Herregaardsarkiverne, der indeholder Oplysning om testamentariske Bestemmelser og Arvinger, er der naturligvis mange andre Oplysninger at ty til, som f. Ex. Mandtalslisterne, i hvilke man siden 1844 har indført Fødested (i tidligere Tider nævnte man dog kun Landet eller den Del af Landet, hvortil vedkommende Person hørte), Forhørsprotokoller, Koncessioner og retslige Optegnelser. Er man saa heldig at nedstamme fra en krigersk eller trættekjær Forfader, er disse sidste Kilder af stor Værdi, hvis Kirkens eller Ejendomsbesiddernes Optegnelser er mangelfulde.

Kirkebøgerne blev indførte i Danmark ved Lov i Aarene 1645—46. Kun faa af dem gaar dog saa langt tilbage; dels blev Reglerne ikke nøje overholdte allevegne, og dels er nogle Kirkebøger gaaet tabt ved Uheld af forskjellig Slags.

Det var først efter 1814, da man indførte Duplikatsystemet, at man var sikker paa at have Kirkebøger fra ethvert Sogn.

I Tilfælde af, at man veed, i hvilket Sogn en afdød Slægtning boede, vil disse Registre ikke være saa vanskelige at benytte; men man maa i saa Tilfælde haabe, at vedkommende Forfader havde en „rolig" Karakter og forblev paa det Sted, hvor han en Gang havde nedsat sig, thi ellers kan det være vanskeligt nok at følge ham fra det ene Sted til det andet.

Undersøgelsen af Herregaards-Arkiverne er ikke saa ligetil, da Landejendommene i tidligere Tider har været underkastede saa mange Forandringer. De militære og kirkelige Myndigheder havde hver deres eget Ejendomsdepartement og Byerne deres; paa Landet stod de store Godsbesiddere under Amtmandens Jurisdiktion, og største Delen af Bønderne, Forpagterne, vil maaske volde os mest Besvær, fordi hver Godsbesidder selv fordelte Bønderne paa sin Ejendom og førte Bog over dem. Eftersom et Gods kan have Ejendomme i forskjellige Dele af Landet, er det ikke altid let at finde ud af, hvor en saadan Ejendom er beliggende.

Jeg har i det foregaaende nævnt nogle af den genealogiske Arbejdsmarks Kildeskrifter, som endnu ikke er blevne trykte, og jeg vil nu henlede Opmærksomheden paa nogle faa af de mange trykte Optegnelser, som den danske Genealog har til sin Raadighed.

Som de fleste andre Lande har Danmark et Biografisk Lexikon, der ogsaa indbefatter Norge fra 1537 til 1814, og i hvilket alle saadanne Personer, som har gjort sig bemærkede paa en eller anden Maade, er optegnede. Foruden dette Lexikon er der nogle enkelte Værker om dansk Adel — et stort Materiale findes i en lang Række statelige Bind om „Dansk Adel" — en Aarbog, der er bleven publiceret siden 1884. Blandt andre mere betydningsfulde Slægtregistre kan nævnes Gjessings „Jubellærere" (Slægtregistre og Biografier over Danske, Nordmænd og Islændere, der har fejret 50-Aars Embeds-Jubilæum), Lennicks, indeholdende talrige, men ikke helt paalidelige Slægtregistre af Adels- og Bondefamilier, navnlig de sidste, samt „Patricier-Familier" og „Familie-Haandbog" (Supplement til Genealogisk Tidsskrift).

Med Hensyn til Haandbøger, der omhandler enkelte Personer, har vi i Danmark et temmelig stort Antal paalidelige Værker, der omfatter næsten alle Livsstillinger, som Præster, Lærere, Læger, Jurister, Militærpersoner, Forfattere, Kunstnere, Politikere osv., som alle har haft deres Biografi optegnet, saaledes at det vil være forholdsvis let at finde en Mands Genealogi, der tilhører disse Samfundsklasser.

Noget lignende kunde ikke tænkes udført i større Lande, hvor det f. Ex. vilde være et aldeles uoverkommeligt Stykke Arbejde for en enkelt Mand at samle Materiale til en fuldstændig Haandbog over Præstestanden i Landet gjennem en Periode af 350 Aar, saaledes som det er gjort i Danmark. Ogsaa med Hensyn til Arbejdsmetoden tror jeg, at den danske Genealog — jeg kan maaske ogsaa her indbefatte den norske og tildels den svenske — er langt forud for de fleste andre Landes. Arkivbestyrer Thisets' Værk om den danske Adels Historie og mange ypperlige biografiske Afhandlinger, som har set Lyset siden 1880, har

hjulpet til at bringe de genealogiske Undersøgelser i Danmark saa vel som i Norge ind i et videnskabeligt Spor, og hvad der er frembragt i Form af genealogiske Værker og Personalhistorie er efter min Mening bedre end noget andet Sted, baade med Hensyn til Kvalitet og til Kvantitet. Man vil ogsaa her kunne finde en lang og sængslende Liste af Familieskildringer og Stamtavler. Selv om genealogisk Forsken ikke almindeligvis er det direkte Formaal, saa er det alligevel nødvendigt at udføre et grundigt og nøjagtigt Arbejde, og da indgaaende Kjendskab til og Forstaaelse af de mange trykte og utrykte Kildeskrifter kun kan opnaas gjennem mange Aars Erfaring, er det derfor altid fornuftigst at henvende sig til en paalidelig Sagkyndig i Stedet for selv at samle sig frem. Derved spares baade Tid og Penge, og ofte indhentes der Oplysninger, som man ellers uundgaaeligt vilde have mistet.

Hvad vi i Særdeleshed fra et genealogisk Standpunkt trænger til i Danmark, er en mere inderlig Forbindelse med andre Lande. Næsten enhver Familie forgrener sig ud til fremmede Lande, hvorfor Genealogi kan siges at være i højeste Grad international, men hjemme i Danmark dyrkes den saa godt som udelukkende som en national Videnskab. Dersom en Familie er udvandret, erhverver vi os som Regel kun sparsomme Oplysninger om dens Forfædre og taber let Emigranterne og deres Efterkommere af Syne. Et mere indgaaende Samarbejde mellem alle genealogiske Interesserede vil sikkert have stor Betydning for det genealogiske Arbejde i Danmark.

— Herren, som skabte os, beviste sin Godhed imod os ved at give os een Dag ad Gangen til at udføre vor Gjerning i; han gav os Nætterne som Hvilestunder og gjorde paa denne Maade Livet behageligt for os ved Lysets og Mørkets Vexelvirkninger.

— Ligesom Herren „lader det regne over retfærdige og uretfærdige", saaledes lader han Lyset skinne for retfærdige og uretfærdige i denne vor jordiske Prøvetilstand; men den Tid vil komme, da det klare Sollys kun vil skinne for de „retfærdige", nemlig naar Jordelivet er afsluttet; og paa Opstandelsens Dag skal de „retfærdige" selv, som Frelseren siger, „skinne som Solen i Gud Faders Rige".

At Herren lader det regne over de uretfærdige og lader Solen skinne over de uretfærdige, betyder, at han forunder dem Tid til Omvendelse og til at udøve Lysets retfærdige Gjerninger, saa at de ogsaa kan blive regnede med de retfærdige og erholde Frelse; thi „Gud vil ikke nogen Synders Død, men at de alle skal omvende sig og leve".

— Dagen i Dag bliver ofte korsfæstet mellem to Røvere: Gaarsdagen og Dagen i Morgen, idet vi gjør os unyttige Bekymringer, lader Modet falde og ikke gjør den bedste Brug af Tiden „i Dag".

Dr. Frank Crone.

Mandag den 15. Maj 1916.

Generalkonferencen i Salt Lake City.

Kirkens 86. aarlige Generalkonference afholdtes i Salt Lake City den 6., 7. og 9. April under overordentlig stor Tilslutning og i godt Vejr. Ved Aabningsmødet Kl. 10 Torsdag Morgen var det store Tabernakel fyldt til sidste Plads.

Det store, ombyggede Orgel var Gjenstand for megen Beundring, baade med Hensyn til Udseende og til det Væld af Toner, Organisten var i Stand til at fremtrylle.

Otte Medlemmer af de Tolvs Kvorum var tilstede ved Aabningsmødet.

Præsident Joseph F. Smith holdt Aabningstalen. Han omtalte den Pligt, der paahviler de Sidste-Dages Hellige, at forkynde Evangeliet i hele Verden og til deres Naboer. Han omtalte i bevægede Udtryk de Følelser, der fyldte hans Hjerte ved Tanken om, at han staar i Guds og Frelserens Nærværelse, og at hans Handlemaade og Gjerning kjendes af de Hellige. Han oplæste en Række Tal, der viser Kirkens Fremgang og Udvikling, baade i indre og ydre Henseende i de 14 Aar, han havde været Præsident. Redegjørelsen om Tiendefondens Benyttelse var af særlig Interesse, hvilket ogsaa kan siges om de statistiske Oplysninger.

Præsident Anthon H. Lund talte om det store, betydningsfulde Arbejde, der udføres gjennem Religionsklasserne. Han forklarede Formaalet med disse Klasser, skildrede denne Bevægelses Historie og opmuntrede de Sidste-Dages Hellige til at give dem deres Støtte.

Præsident Charles W. Penrose var den første Taler ved Eftermiddagsmødet. Hans Tale var en glimrende, let forstaaelig Fremstilling af Kirkens Lære om Guddommen og beregnet paa at stoppe unødvendige og som oftest skadelige Diskussioner vedrørende dette Emne. Præsident Francis M. Lyman henviste til den Kjendsgjerning, at Præsident Smith har præsideret over Kirken i omtrent samme Tidslængde som Profeten Joseph Smith. Særlige Ejendommeligheder har udpræget hver enkelt Præsidents Ledelse lige siden Profeten Joseph Smiths Dage, og der var ikke to af dem ens. Dog var de alle Led i Kirkens Udvikling og Forskjellighederne saadanne, som opstod ved, at nye Forhold og Opgaver maatte mødes. Den nuværende Administrations Særkjende var dens Byggeevne. Kirkeskoler, Forsamlingshuse, Missionshuse og andre Bygninger er opførte i større Udstrækning i de senere Aar end nogensinde tidligere, og det er forbausende at tænke paa, hvor meget der er udført.

Præsident Lyman omtalte Hjemmeindustrien og Nødvendigheden af at skaffe Arbejde for alle, som vil og kan arbejde; han omtalte ligeledes Visdomsordet og Tiendeloven.

Ældste Heber J. Grant fremholdt derefter Kirkens Generalautorite-

ter til Forsamlingens Anerkjendelse, og alle Forslagene vedtoges enstemmigt. Han oplæste ligeledes Revisionskomiteens Rapport, ifølge hvilken Kirkens Regnskaber befandtes at være i den bedste Orden. Denne Rapport blev enstemmigt godkjendt af Forsamlingen.

Om Aftenen afholdtes det store Præstedømsmøde, der var godt besøgt. Mange ypperlige Lærdomme og Formaninger blev givne.

En klar Himmel og smilende Solskin kjendetegnede Konferencens anden Dag, og store Menneskemasser overværede Møderne Kl. 10 og 2. Den første Taler ved Formiddagsmødet var Joseph C. Bentley, Præsident over Juarez Stav, Mexiko. Han sagde, at han knapt havde ventet at blive i Stand til at overvære Konferencen paa Grund af de urolige Tilstande og Forhold i Mexiko. Han omtalte Urolighederne dernede, og hvorledes de Sidste-Dages Hellige der er paavirkede af dem. De søger at holde sig neutrale og leve i Fred med deres Omgivelser og saa forøvrigt stole paa Guds Bistand og Beskyttelse.

En „Hawaii Tempel Sang" blev afsungen af en Kvartet. Sangen var skrevet af Ruth May Fox og Melodien komponeret af Orson Clark, der er Missionær paa Sandwichøerne. Da Præsident Smith og Biskop Nibley for kort Tid siden besøgte Hawaii, hørte de den blive sunget der af Missionærerne og de Hellige, og de bragte nogle Exemplarer med hjem.

Ældste Heber J. Grant talte derefter om Menneskets timelige Frelse ved at holde de Bud og Love, som Herren har givet til sine Børn. Han omtalte især Spiritustrafikken og Tobaksrygningen som to nationale Onder, der ikke alene bringer uhyre finansielle Tab, men ødelægger Menneskene, baade i fysisk, moralsk og aandelig Henseende.

Derefter talte Ældsterne Rudger Clawson og George Albert Smith.

Om Eftermiddagen Kl. 2 talte Præsident Philip H. Hurst fra Juarez Mission. Han dvælede ligeledes ved Forholdene i Mexiko, de revolutionære Bevægelser og Urolighederne, samt de Besværligheder, Kirkens Medlemmer maa gjennemgaa.

Ældste George F. Richards valgte som Text Herrens Udtalelse til Moses, i hvilken det siges, at det er „Herrens Ære og Herlighed at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket". Han forklarede Udødelighedsprincippet og de Oplysninger, vi gjennem det gjengivne Evangelium har modtaget om det evige Liv, Frelsen og Ophøjelsen i Guds Rige, og omtalte Nødvendigheden af at annamme og efterleve dette Evangeliums Bud og Love.

Ældste Anthony W. Ivins henviste til Kirkens store Fremgang og Vært og til de nuværende sørgelige Tilstande i Verden. Han sagde, at Adlydelsen af Evangeliet var det eneste, som kunde frelse Menneskene. Han fremsatte i tydelige og kraftige Udtryk Kirkens Stilling til Forbudsspørgsmaalet. Kirken anbefalede Statsforbud mod Spiritustrafikken. Den ønskede Prohibition, men Kirken vælger ikke Lovgiverne. „I", sagde Ældste Ivins, „der er i Besiddelse af Stemmeret som Borgere i Staten, I er ansvarlige. Dersom I ønsker en Forbudslov, da maa I indsætte saadanne Mænd i Statens Embeder, som vil give Eder en saadan."

Patriark Hyrum G. Smith omtalte, hvorledes mange af de unge i

Kirken lægger Herrens Velsignelser til Side og tager til Takke med Menneskenes Love og hvad Verden byder. I Løbet af 1915 indgik 5709 Medlemmer af Kirken Ægteskab. Af disse blev dog et større Antal viede udenfor Templet. Han formanede de unge til at leve saaledes, at de kunde blive viede for Tid og Evighed i Herrens Hus.

Søndagen den 9. April var Konferencens store Dag. Tabernaklet, Assembly Hall og Pladsen foran Oplysningskontoret var tætpakket ved begge Møderne. Tilhørernes Antal ved disse Møder kan anslaas til mindst 15,000 foruden de Tusinder, der ikke kunde faa Plads nogen af Stederne.

Ved Morgenmødet talte Ældste Orson F. Whitney om Profetierne vedrørende Zion og det nye Jerusalem, det store Tempel og dets Opbyggelse i Jackson County. Ældste Joseph F. Smith jr. viste, i hvor stor Udstrækning Kristenheden var kommet bort fra Troen paa Jesus Kristus som Guds Søn i Ordets fulde Betydning. Ældste Levi Edgar Young omtalte Fredsbevægelsen og Utahs Deltagelse deri, samt henviste til den Indflydelse, som Mormonismen udøver i Verden i Dag.

Ved Eftermiddagsmødet talte Biskop C. W. Nibley om Kirkens Medlemmers Patriotisme og Fædrelandskjærlighed. Ældste James E. Talmage omtalte og forklarede Profetierne om Kristi Gjenkomst og viste, at deres Opfyldelse var nær for Haanden. Ældste Brigham H. Roberts henviste til de store Sandheder, der var aabenbarede til Verden gjennem Profeten Joseph Smith.

Ældste Heber J. Grant ledede Morgenmødet i Assembly Hall, og foruden ham talte German E. Ellsworth, Præsident over Nordstaternes Mission, og Walter P. Monsen, Præsident over ØstStaternes Mission. Ældste George F. Richards præsiderede ved Eftermiddagsmødet og assisteredes af J. E. Robinson, Præsident over California-Missionen, J. L. Herrich, Præsident over Veststaternes Mission, og Charles L. Calles, Præsident over Sydstaternes Mission.

Ved Friluftsmødet præsiderede Georg Albert Smith, assisteret af Ray L. Pratt, John R. Young og Historieskriver Andrew Jenson.

Søndag Aften Kl. 7 afholdtes Søndagsskolekonferencen i Tabernaklet, og den store Bygning var pakkende fuld af Søndagsskoleembedsmænd og Besøgende. Af den fremlagte Rapport fremgik det, at der var 200,728 Personer indskrevne i Kirkens Søndagsskoler, fordelte paa 1362 Skoler med 31,361 Funktionærer. Lokale Funktionærmøder og Søndagsskolernes Betydning i Missionen blev diskuterede af Stavs- og Missionspræsidenter, hvorefter Præsident Joseph F. Smith talte om Søndagsskolearbejdets store Betydning og Velsignelse. Han sluttede med en kraftig Protest mod den herskende Modegalskab og sagde, at han skammede sig paa de unge Kvinders Vegne, der klædte sig efter Babylons Mønster.

Dette er en kort Oversigt over denne vellykkede og betydningsfulde Konference.

Præsident Smiths Aabningstale gik til Forsamlingens Hjerte og var et Vidnesbyrd til alle, som hørte den, om, at Inspirationens og Aabenbaringens Aand var tilstede, og at Guds Aand hvilede over Konferencen.

Det var med udelt Tilfredshed, at Forsamlingen lyttede til Beretningen om det Arbejde, der var udført siden Kirkens Organisation i 1830 og især i de 14 Aar, i hvilke Præsident Smith har præsideret over Kirken. Disse Tal, der viser, hvad Kirkens Midler er benyttede til, indeholder ikke noget overraskende nyt for Kirkens Medlemmer, thi de veed i de fleste Tilfælde, hvad Udgifter Kirken har haft, og hvorledes dens Indtægter anvendes, men overfor vore Modstandere i Verden, der søger at modarbejde Guds Kirke ved Hjælp af falske og nedsættende Beskyldninger, hvoraf den oftest fremsatte og mest almindelige er denne, at Kirkens „fabelagtig store" Tiendeindtægter gaar i Ledernes Lommer, uden at de behøver at aflægge noget Regnskab for deres Benyttelse. Hvor meningsløs og hen i Vejret er ikke denne Beskyldning overfor denne Redegjørelse for, hvad Kirkens Midler er benyttede til i den Tid, Præsident Smith har indtaget Stillingen som Kirkens Overhoved. Dette Regnskab slaar alle saadanne Angreb til Jorden. Fra „Bikuben".

Foraarskonferencen i Kristiania.

Vaarkonferencen indledes Fredag den 13. April Kl. $8^1/_2$ med en vellykket Koncert, og det festligt smykkede Lokale var fyldt med et interesseret Publikum, som modtog de forskjellige Numre med Bifald. Vi skylder saavel Koret som dets dygtige Dirigent, Br. Otto Brun, en Tak for den behagelige Aften.

Lørdag den 15. April, Kl. $8^1/_2$ Aften, tog de egentlige Konferencemøder deres Begyndelse. Tilstede var Missionspræsident Hans J. Christiansen, Konferencepræsident Adolph M. Nielsen og Ældsterne Edward Strømnæs og H. C. Petersen; endvidere besøgende Broder Andreas Olsen fra Utah samt Forstanderne for de lokale Grene, nemlig Carl Andresen fra Drammen, Martin Halvorsen fra Frederikstad, Anton A. Lund fra Frederikshald og Frans Olsen fra Larvik og Skien. Salmen: „Fader vor paa Himlens Trone", blev sungen. Bøn af Broder Andreas Olsen. Derefter Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder". Konferencepræsidenten bød velkommen, hvorefter Missionspræsident H. J. Christiansen forklarede Hensigten med og Betydningen af Konferencen. Forstanderne gav derpaa Rapporter fra de respektive Grene og bar deres Vidnesbyrd om Mormonismens Sandhed. Præsident Adolph M. Nielsen gav Rapport fra Arendals Gren. Trods den haarde Tid, vi lever i, kunde vi dog efter Rapporterne at dømme se, at Herren i Sandhed var med sit Folk, thi Tilstanden blandt de Hellige var overalt særdeles god. Der var døbt 4 siden sidste Konference. Salmen: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger", blev afsungen, hvorefter Ældste Edw. Strømnæs talte om sit Arbejde i Missionens Tjeneste. Missionspræsidenten takkede Brødrene for deres Nidkjærhed og for de afgivne Rapporter samt omtalte Præstedømmets Velsignelse og Ansvar. Han citerede det 18. Kap. af Pagt. Bog og opmuntrede Søskende til fortsat Arbejde i Herrens Tjeneste. Sluttelig nedbad han Herrens Velsignelse

over de Hellige og alle, som vilde komme tilstede ved Konferencen. Salmen: „Hav Tak for Profeten, Du sendte“, blev sungen, hvorpaa Mødet sluttedes med Bøn af Ældste H. C. Petersen.

Søndag Formiddag Kl. 10 holdt Søndagsskolen sit Konferencemøde, som aabnedes med Salmen: „Vær velkommen, Søndag Morgen“. Bøn af Br. Niels Olsen fra Drammen. Derefter Salmen: „O, Du Salighedens Klippe“. Præsident A. M. Nielsen bød velkommen og omtalte Søndagsskolens Arbejde. Br. Henrik Petersen gav en Rapport over Skolens Arbejde og finansielle Stilling, hvorefter et velvalgt Program blev udført af Skolens Elever, bestaaende af Sange, Deklamationer og Katekisationer, og en himmelsk Følelse beherskede Forsamlingen ved at se og høre den Frimodighed, hvormed Børnene besvarede Spørgsmaal og klarede de forskjellige Emner. Sangen: „I vort elskte Deseret“, blev til Afvexling sungen af hele Forsamlingen.

Præsident A. M. Nielsen omtalte, hvilken stor Betydning Kirken tillægger Søndagsskolen, saa at der nu i Zion og i hele Verden var indskrevet over 200,000 Elever med 30,000 Lærere og Lærerinder.

Missionspræsident Christiansen udtalte sin Glæde over den gode Udførelse af Programmet og formanede de unge til at afholde sig fra alt, hvad der er skadeligt saavel for Legeme som for Sjæl. Han nedbad Guds rigeste Velsignelse over Søndagsskolen. Mødet sluttedes med Salmen: „Jorden med sit Blomsterflor“ og Taksigelse af Br. Otto Gebhardt.

Mødet Kl. 2 aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde“ og Bøn, hvorefter Salmen: „Saa sikker en Grundvold“, blev sungen. Den første Taler ved Mødet var Ældste H. C. Petersen, som udtalte sin Glæde over at være anset værdig til at blive udsendt som en Budbærer af Evangeliets glædelige Tidender. Han bar sit ydmyge Vidnesbyrd om Evangeliets Guddommelighed. Broder Andreas Olsen fra Utah udtalte sin Glæde over at kunne overvære Konferencen. Han overbragte en Hilsen til de Hellige fra sin Søn, Chas. L. Olsen, som nylig havde været paa Mission i Norge. Han nævnede Utah som en Perle blandt de amerikanske Fristater. Salmen: „Kom Hellige“, blev til Afvexling sungen. Missionspræsident Christiansen foreslog derefter Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Forbønner. Alle Forslagene mødte enstemmigt Bifald. Konferencepræsident A. M. Nielsen foreslog derefter de lokale Autoriteter til Godkjendelse, nemlig de førnævnte Forstandere for Grenene. Br. Oluf B. Paulsen blev foreslaaet som Forstander for Moss Gren, og Sangkorets Bestyrelse blev foreslaaet til Opholdelse. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Koret sang derefter: „O, Fader, lad mit Hjerte faa“.

Missionspræsident Hans J. Christiansen benyttede Resten af Tiden. Han omtalte de Helliges Forfølgelse i tidligere Aar, men sagde, at Herrens Værk vil sejre. Det gjaldt for Kirkens Medlemmer om med frisk Mod at gaa Livet i Møde og med Sammenhold virke for Oprettelsen af Guds Rige paa Jorden. Naar enhver, som havde annammet Evangeliet, vilde leve efter dets Principper og opfylde sine Pligter, saa vilde Exemplet bringe Værket til hurtig at rulle fremad; skjøndt Evan-

geliet var blevet forkyndt i mange Aar, var dog Guds Riges Værk endnu kun i sin Begyndelse. Han nedbad Herrens Fred og Velsignelse over alle. Efter at Salmen: „Fader vor i Himlen" var sungen, sluttede Br. Frants Olsen Mødet med Taksigelse.

Ved Mødet Kl. 7 var det store Lokale fyldt til Trængsel med en interesseret Forsamling. Mange Fremmede var til Stede. Koret sang Salmen: „O, Fader, lad mit Hjerte saa". Bøn af Br. Martin Halvorsen. Derefter Salmen: „Guds Aand som en Ild".

Ældste Edw. Strømnæs talte en Stund om Evangeliets første Principper samt bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Kraft. Konferencepræsident A. M. Nielsen talte derefter over Emnet, hvorfra vi ere komne og Hensigten med vor Skabelse; han sagde, at vort Komme her til Jorden var et Led i det evige, guddommelige Fremskridelsesværk, og kun ved at efterleve Evangeliets Bud og Love her i denne Prøvestand vil vi kunne gjøre os Haab om en herligere Stilling herefter. Koret sang til Afvexling: „Vildsomme Sjæl".

Missionspræsident Christiansen talte om Livet efter dette. Han omtalte udførligt Joseph Smiths guddommelige Mission og det store Lys, som kom til Jorden ved Evangeliets Gjengivelse nu i de sidste Dage. Koret sang Sangen: „Det er en kostelig Ting", hvorefter Mødet sluttedes med Taksigelse af Br. Anton A. Lund.

Mandag Aften Kl. 8½ fortsattes Konferencen. Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Nu forsamles vi" og Bøn af Ældste H. C. Petersen; derefter Salmen: „Fader vor paa Himlens Trone".

Rapporter blev derefter afgivne fra den kvindelige Hjælpeforening ved Præsidentinden, Mina Kristiansen; fra Ungdomsforeningerne ved Sekretær Otto Gebhardt.

Præsident A. M. Nielsen gav en samlet Rapport over Stillingen i hele Konferencen, hvorefter Salmen: „Hør i din Enbaarnes Navn", blev afsungen.

Bestyrelserne for de forskjellige Organisationer blev nu foreslaaede ophold i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslagene bifaldtes enstemmigt.

Missionspræsident Christiansen omtalte den Orden, der findes i Kirken, og Vigtigheden af at stemme for Forslagene. Han forklarede Distriktslærernes Pligter og Ansvar og udtalte sin Tilfredshed med Stillingen i Kristiania Konference. Han omtalte Vigtigheden af for de Hellige at abonnere paa „Skandinaviens Stjerne", som stedse havde været et ypperligt Kirkeblad og Sandhedstidende, og bad, at Herren vilde bevare os fra Krigens Rædsler, og at hans Velsignelser maatte følge os i Fremtiden. Til Slut overbragte han en Hilsen til de Hellige fra Præsidenten over den europæiske Mission, Apostelen Hyrum M. Smith.

Mødet sluttedes med Salmen: „Lover din Herre", og Taksigelse af Missionspræsidenten.

Tirsdag Aften den 18. April samledes de Hellige til en hyggelig Fest, arrangeret af den kvindelige Hjælpeforening, hvor Tiden tilbragtes med selskabelig Samtale og med at lytte til et godt og veludført Program. Der serveredes Chokolade og Kager ved Festen.

Henrik Petersen, Sekretær ved Møderne.

Kristus er „Vejen, Sandheden og Livet".

Jesus Kristus erklærede selv, da han vandrede paa Jorden, at han var Guds Søn, Verdens Frelser, Livets Væld, Livets Brød. Gud selv aabenbarede til Apostelen Peter, at Kristus var hans Søn. Jøderne dømte Kristus til Døden paa den Anklage, at han havde bespottet Gud ved at erklære, at han var Guds Søn. Kristus nægtede ikke for Pilatus, at han var Konge i Ordets sandeste og videste Forstand. Han sagde til Pilatus: „Du siger, at jeg er en Konge; jeg er dertil født og dertil kommen til Verden, at jeg skal vidne om Sandheden." Kristus erklærede ofte, at det kun var ved ham og formedelst hans Gjerning, hans Lidelse og Død og ved at adlyde hans Befalinger, at vi kunde opnaa evigt Liv, at han i Sandhed var Livets Vej og Frelsens Midtpunkt.

Alle sandhedssøgende og tænkende Mennesker ønsker at vide, hvad der er Sandhed med Hensyn til det guddommelige og den tilkommende Verden. Alle de forskjellige religiøse Systemer i Verden, hedenske og kristelige, paastaar, at de har Sandheden; deres Repræsentanter erklærer, at de forkynder Sandheden, og at de, som ikke tror paa dem, er forhærdede og modstaar Sandheden. Den, som elsker Sandheden, hører Herrens Røst. Kristi Faar hører hans Røst og gjør hans Villie; thi ikke enhver, som siger: „Herre, Herre", skal indgaa i Himmeriges Rige; men den, som gjør Guds Villie, skal leve til evig Tid.

Af alle de religiøse Lærdomme, som forkyndes i Verden, er der ingen med Undtagelse af de Sidste-Dages Helliges Lære, der er i fuld Overensstemmelse med Bibelen og med Sandheden, som den kan findes af alle søgende Mennesker. „Den, som er af Sandhed, hører min Røst", siger Kristus, og en saadan vil forstaa, at de Lærdomme, som de Sidste-Dages Hellige forkynder, og som Joseph Smith forkyndte, er Sandheden, og at de andre religiøse Lærdomme er kun delvis Sandhed, hvis de ikke er værre end dette, nemlig ligefrem sjælefordærvende Usandheder, som nødvendigvis maa føre til Menneskenes Fortabelse, hvis de ikke omvender sig fra disse Mørkets og Usandhedens Veje.

En sandhedssøgende Sjæl vil naturligt spørge: Hvem er Skaberen af alle Ting? Efter at være kommen til Troen paa en himmelsk Fader og Skaber, saaledes som han har aabenbaret sig til Menneskene i forrige Dage saa vel som i vore Dage, er det naturligt, at vi søger at forstaa hans Hensigter med os og overvejer, ved hvilken Plan eller ved hvilket System vi kan erhverve evigt Liv, sejre over Dødens Herredømme og indgaa til det evige Liv, saaledes som ethvert sandhedssøgende og gudfrygtigt Menneske ønsker sig det, nemlig en Tilværelse i vor himmelske Faders herlige Rige.

Er det ikke naturligt, at den Gud, som har skabt os, vil aabenbare Frelsens Plan til os? Et fornuftigt og tænkende Menneske vil sige ja. Dette er just, hvad vi Sidste-Dages Hellige tror paa, og vi tror ikke alene, som de fleste andre Kirkesamfund, at Gud og hans Søn Jesus Kristus aabenbarede Sandhedens, Livets og Frelsens Vej til Menneskene i forrige Dage, men vi tror ogsaa, at han har gjort det i vore Dage,

og at Joseph Smith og andre har været Midler i Herrens Haand til at forkynde Livets og Frelsens Plan til Menneskene i vore Dage formedelst Guds Aand og hans Aabenbaringer; med andre Ord: de har været hans Profeter — og Profetinder — i vore Dage, og de forkynder Sandheden, at Jesus Kristus er Verdens Frelser, at Vejen, ad hvilken vi maa vandre for at opnaa evigt Liv, er anvist af Jesus Kristus, at han led og døde for Menneskene; den uskyldige led, for at vi kunde fries fra evig Lidelse og Fortabelse; Kristus, den uskyldige, sejrede over Døden; han opstod triumferende paa den tredie Dag og vil fremdeles gaa frem til Sejr over „al Ondskabens aandelige Magt under Himmelen". Med andre Ord: Kristus sejrede over Djævelen og over alt Ondt, og alle Riger vil blive ham underdanige.

At Kristus skulde sejre over det onde, over Dødens og Djævelens Magt, var naturligt; thi det er i Overensstemmelse med en retfærdig Guds Lov og Naturens Lov, at Uskyldigheden og Sandheden tilsidst kan sejre over Ugudeligheden og alle Løgnere, samt over Løgnens og Djævelens Herredømme, og det vil en Gang blive aabenbaret for alle Mennesker, at Jesus Kristus var Guds enbaarne Søn, Verdens Frelser, Forløseren, den store Konge, „Sandheden og Livet"; han vil tilsidst blive anerkjendt som Guds Søn og som Fredsfyrsten, ved hvem Frelse og evigt Liv er tilvejebragt. Niels F. Green.

Kristi første og andet Komme.

Kristus kom til Jorden for over 1900 Aar siden, og han vil komme til Jorden igjen, hvad vi veed, efterdi der ved hans Himmelfart blev sagt til Apostlene af to Mænd i hvide Klæder:

„I galilæiske Mænd, hvorfor staa I og se op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himmelen, skal komme igjen paa samme Maade, som I have set ham fare til Himmelen."

Ved hans første Komme kom han i stor Fattigdom, og det store Flertal af Menneskeslægten ændsede ham ikke, men ved hans andet Komme vil han komme i stor Herlighed og med stor Magt og regjere som Kongernes Konge og Herrernes Herre. Ved hans første Komme kom han for at lide og dø for os, saa at vi kan evigt leve. Naar han kommer i Himmelens Skyer i Herlighed, vil han komme til Jorden for at tage de Hellige til sig og tilintetgjøre alle sine Fjender.

Den Maade, paa hvilken vi nu modtager hans Tjenere og det gjengivne Evangeliums Budskab, vil bestemme den Maade, paa hvilken han vil modtage os ved sit andet herlige Komme. Hvis vi nu tillader ham at regjere over os og villige adlyder ham, vil han ved sit andet Komme antage sig os, og han vil for bestandig frelse os fra Djævelens og alle vore Fjenders Magt. Hvorledes Frelseren vil modtage os ved sit andet Komme, afhænger fuldstændig af, hvorledes vi stiller os til ham nu. Vi maa adlyde Kristi Befalinger og finde os i at blive be-

spottede og foragtede af en ugudelig og uforstandig Verden, hvis vi venter at blive velsignede af ham, naar han kommer til Jorden igjen. Ved hans første Komme blev han ringeagtet, bespottet og hadet som ingen anden før eller efter hans Komme. Han kom til sine egne, til Israels Hus, men de vilde ikke have ham til deres aandelige Konge, hvorimod mange ønskede, at han skulde blive deres verdslige Hersker. Han kom ikke ved sit første Komme som en statelig Herre, hvem Verden paa Grund af hans Ydre skulde finde Behag i. Han blev forkastet af Menneskene; han var en Mand, som tilfulde kjendte til Livets Sorger og Trængsler. Vi maa ogsaa, medens vi er paa vor jordiske Pilgrimsfærd, taale, at en ugudelig Verden modstaar os og foragter os, hvis det er vort Ønske, at Kristus skal regne os blandt sine, naar han kommer til Jorden igjen. Kun de, som er villige til at lide Forhaanelse med Frelseren og lide med ham, vil kunne forvente at blive herliggjorte med ham, naar han kommer til Jorden igjen for med Guddomsherlighed og Kraft at tage Regjeringens Tøjler og oprette Tusindaarets herlige Fredsregjering paa Jorden, og naar de sande gudfrygtige og sagtmodige blandt Menneskene skal arve Jorden og dens Fylde.

Missionærernes Rapport for Januar, Februar og Marts Maaneder 1916.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Hans J. Christiansen	Kjøbenhavn	4	6425	28	20	18	153	7	6	1
Peter M. Lundgreen	Aarhus	3	1838	60	51	123	70		1	
Moroni P. Stark	Aalborg	4	5654	72	148	58	79	4		2
Adolph M. Nielsen	Kristiania	3	2555	51	46	83	153	2	2	4
Andrew Dahlsrud	Bergen	2	90	7		402	152	4		
Alma M. Andreasen	Trondhjem	2	49	12	54	56	40	2		
Totalsum for Missionen		18	16611	230	319	740	647	19	9	7

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)